

MIKLYA ZSOLT

Talán a csirkecsontok

Amikor itt jártál, tudtam, hazudjuk az odafordulást is, kényelmesebb elfogadni a kényelmetlent, amíg közel, és többnyire kényelmetlen, ami közel. Talán a csirkecsontok emlékeztettek közös eredőnkre, eredj most innen, fiam. Eredsz, attól fogva, mindenhol. Útnak vagy szélnek. Mint összetapadt csirkecsontok a forró vízbe mártott tetemről, lucskosan ébredsz, amikor ébredsz, kitépve, már megint. Amikor itt laktál, minden reggel lopkodva vártuk, hogy végre felébredj. De hogy honnan, nem vettük észre.

Olykor mélyebbre szalad

Magzatpóz egy beazonosíthatatlan fényforrás fölött. Mintha egy madár behúzott szárnyakkal repülne vagy kavicsá gömbölyödne a szó a szájpadlás alatt. A férfitest minimuma nem az ondósejt, nem is az ideg, hanem a tekintet túhegye, ami pontról pontra ír ki egy hátívben rejlő mozdulatot. Még nem tudod, óriás vagy törpe emeli fel majd fejét, s lángot vagy kohósalakot vet tekintete. Mélyebbre szalad olykor a tű, míg árokról árokra, halomról halomra jár, s lassan kibont.

Felesleges mondanom...

*Én újraszédem minden reggel,
amit lebontott benned az éj.
Te újraszéded minden éjjel,
amit lebontott bennem a nap.
Találkozásaink – fészéink –
feleselnek a takaró alatt.
Nem felesel, fele sál – játszottam
egyszer a szótekerőt. Szabad,
gondoltam. Miért ne szédném szét,
hangokra, akár. Szavakból új szavak,
ahogy a textúra átrendeződik,
képlékeny, formálható anyag.
Most feleselnek, visszabeszélnek,
mint aki kamaszkorába lépett,
s vállrándítással jelzi, milyen hanyag.
Szavak nélkül is értjük egymást,
gondoltam. Mióta nélkülözlek,
próbálom újraszédni a szálakat,
soronként, amit a vetülék kihagy,
magába rejt, hogy aztán maga is
elrejtőzzön, mint a bűvópatak.
Takaró alá bújok. Újraszéded,
amit lebontott bennem a nap.
Közben szétszedve fekszem, feles-
leges mondanom, a takaró alatt.*